

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobkyně: **Ing. A.**, bytom Z., zastúpená advokátom JUDr. F., Advokátska kancelária v B., proti žalovanému: **Obvodný úrad v Banskej Bystrici, Služobný úrad**, Nám. Ľ. Štúra č. 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 6. decembra 2007, č. 1/2007/017532, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S 34/2008-37 zo dňa 2. apríla 2008, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S 34/2008-37 zo dňa 2. apríla 2008 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v sume 354,62 € do rúk jej právneho zástupcu JUDr. F. v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom rozhodnutie žalovaného uvedené v úvodnej časti tohto rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania v sume 6.965.-Sk na účet jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného mal preukázané, že žalovaný týmto rozhodnutím potvrdil rozhodnutie I. stupňového správneho orgánu Obvodného úradu v Banskej Bystrici č. 1/2007/010543-1 zo dňa 4.10.2007, ktorým bol so žalobkyňou skončený štátnozamestnanecký pomer dňom 5.10.2007 odvolaním podľa § 39 ods. 1, písm. a/ v spojení s § 40 ods. 2, písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o štátnej službe), stotožniac sa so skutkovými a právnymi závermi správneho orgánu prvého stupňa. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom predpokladaným postupom a nesplnil tak zákonné podmienky pre ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne odvolaním. Poukázal na to, že ust. § 3 ods. 2 zákona č. 254/2007 Z.z. v platnom znení nie je iba formálno-procesným ustanovením, ale má svoj hmotnoprávny obsah, pričom z obsahu spisového materiálu nebolo preukázané, že by prednosta obvodného úradu v sídle kraja túto spoluprácu aj v prípade zmeny štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne vykonal prípadne riešil túto zmenu dočasným alebo trvalým preložením v rámci kraja. Konštatovanie resp. záver žalovaného, že žalobkyňa sa jednoznačne stala nadbytočnou, považoval za nevierohodné a doposiaľ v podstate za nepreukázané tvrdenie. Prisvedčil argumentu žalobkyne, ako správne, že jej postavenie a funkčné miesto sa so zrušením krajského úradu vôbec nezmenilo a ono v podstate bolo a zostalo v pozícii odborný radca v odbore štátnej služby 1.07 – kontrola sťažností a petície, vnútorný audit v zmysle platného zákona o štátnej službe a jeho vykonávacej vyhlášky vládneho nariadenia č. 394/2006 Z.z.. Konštatoval, že to, či bolo so žalobkyňou jednané o dočasnom alebo trvalom preložení v zmysle podmienok zákonných ustanovení (súdom citovaných), resp., či nastali jednoznačné podmienky pre ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2, písm. a/ musí byť jednoznačne preukázané a zrejme zo všetkých okolností prípadu, pričom tieto podmienky v danej veci neboli preukázané. Súčasne uviedol, že argumentácia žalovaného o jednoznačnej nadbytočnosti žalobkyne v sústave štátnozamestnaneckých miest obvodného úradu, prípadne obvodných úradov v rámci bývalého krajského úradu je neakceptovateľná aj z toho dôvodu,

že ust. § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe (súdom citovanej) umožňuje štátneho zamestnanca na základe jeho písomného súhlasu trvalo preložiť na vykonávanie štátnej služby nielen na tom istom služobnom úrade, ale aj na inom služobnom úrade a dokonca aj v inom odbore štátnej služby, taktiež je možné zmeniť opis činnosti štátnozamestnaneckého miesta toho istého odboru štátnej služby a toho istého služobného úradu. Rozhodnutie žalovaného zrušil pre nesprávny právny záver a súčasne z dôvodu nepreskúmateľnosti podľa § 250j ods. 3 O.s.p.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobkyni priznal náhradu trov konania, ktoré jej vznikli zaplatením súdneho poplatku a právnym zastúpením, pretože bola v konaní úspešná.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne, alternatívne napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za nesprávne, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Citoval právne normy ustanovené v § 3 ods. 2 zákona o zrušení krajských úradov, § 2 ods. 2 zákona č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, §§ 15 ods. 1, 29 ods. 1, 5, 40 ods. 2, písm. a/ Zákona o štátnej službe. Uviedol, že obvodný úrad ako právnická osoba je samostatný subjekt, ktorý sám rozhoduje okrem iného aj vo vzťahu ku štátnym zamestnancom, t. j. ako služobný úrad, ako aj sám rozhoduje vo vzťahu ku zamestnancom, ktorí vykonávajú verejnú službu, t. j. je zamestnávateľom. Poukázal na to, že v Zákone o štátnej službe nikde nie je uvedené, že sa najprv musí využiť prvá možnosť, ktorú zákonné ustanovenie ponúka a až keď nie je možné prvú možnosť použiť, pristupuje sa k použitiu druhej možnosti, majúc za to, že je na vôli toho, kto zákonné ustanovenie aplikuje, aby využil tú možnosť, ktorá je pre neho vyhovujúca a prijateľná, ako aj že ustanovenie § 3 ods. 2 o zrušení krajských úradov spomína spoluprácu prednostov a nie direktívne nariadenie prednostu obvodného úradu v sídle kraja, keďže spolupráca znamená jednanie a dosiahnutie nejakého účelu dohodou, nie jednostranným rozhodnutím. Pridržiaval sa odôvodnenia svojho rozhodnutia, v ktorom dokazovaním zistil, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne s funkciou odborný radca v odbore štátnej služby 1.07 bolo zrušené a na obvodnom úrade v Banskej Bystrici od 1.10.2007 nebolo vytvorené štátnozamestnanecké miesto s uvedenou funkciou, čo vyplýva z organizačnej štruktúry úradu, ako aj zo skutočnosti, že činnosti, ktoré

žalobkyňa vykonávala k 30.9.2007, boli rozdelené medzi viacerých štátnych zamestnancov a dokonca niektoré z týchto činnosti sa na obvodnom úrade už nevykonávajú, napr. kontrola výkonu štátnej správy obvodnými úradmi na území kraja. Poukázal na judikatúru č. R 90/1967. Dôvodil, že preloženie do iného služobného úradu jednostranným rozhodnutím prednostu Obvodného úradu Banská Bystrica nebolo možné, nakoľko prednostovia obvodných úradov ako štatutári samostatných právnických osôb sami rozhodujú, akým spôsobom obsadzujú štátnozamestnanecké miesta a teda je tu potrebný súhlas obidvoch služobných úradov, aby sa preloženie, či už trvalé alebo dočasné mohlo uskutočniť. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne rozhodol vo veci, nesprávne vykladal a aplikoval citované zákonné ustanovenia Zákona o štátnej službe, ako aj, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, z dôvodu absencie riadneho poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p. s odvolaním sa na ust. § 250i ods. 2, v zmysle ktorého mohol súd prvého stupňa vykonať dokazovanie na tvrdenia o preložení štátnych zamestnancov a preukázania, že spolupráca medzi prednostami v zmysle § 3 ods. 2 zákona o zrušení krajských úradov prebehla predložením iného dôkazu ako písomné podkladu z jednaní prednostov.

Žalobkyňa navrhovala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Poukázala na to, že žalovaný v odvolaní zotrval na skutkových a právnych dôvodoch uvedených v preskúvanom rozhodnutí. S dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovaného nesúhlasila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 212 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo vyhovené žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a odvolanie žalobkyne zamietol, ktorými rozhodnutiami bol skončený štátnozamestnanecký pomer žalobkyne podľa § 40 ods. 2 písm. a/ Zákona o štátnej službe, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie

správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmto rozhodnutiam prechádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov vznesenými v preskúmvacom konaní a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného a v rámci tohto konania posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu prvého stupňa, ktorými rozhodnutiami bol skončený štátnozamestnanecký pomer žalobkyne v intenciách Zákona o štátnej službe.

Podľa § 40 ods. 2, písm. a/ Zákona o štátnej službe v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním z dôvodov zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním; v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c).

Podľa § 29 ods. 5, písm. a/ až e/ Zákona o štátnej službe štátneho zamestnanca možno na základe jeho písomného súhlasu trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby

- a) v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby,**
- b) do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby,**
- c) do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby,**
- d) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis činností štátnozamestnaneckého miesta, alebo**
- e) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení pravidelné miesto výkonu štátnej služby.**

Podľa § 125 ods. 1, 2 Zákona o štátnej službe konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ďalej len Správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 32 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem a preto ich rozhodnutia sú skutkovo nesprávne a v rozpore so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v danej veci skutkovo a právne správne, keď žalobe vyhovel a preskúmvané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd taktiež z predloženého administratívneho spisu mal preukázané, že žalobkyňa prevzala dňa 5.10.2007 rozhodnutie služobného úradu žalovaného správneho orgánu zo dňa 4.10.2007 č. 1/2007/010543-1 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2, písm. a/ Zákona o štátnej službe z dôvodu, že došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta štátneho zamestnanca zaradeného vo funkcii odborný radca kancelárie Krajského úradu v Banskej Bystrici, oddelenia organizačného, v súvislosti so zrušením krajských úradov na základe zákona č. 254/2007 Z.z. o zrušení krajských úradov a o ďalších zmenách a doplneniach s účinnosťou od 1.10.2007. Na základe odvolania žalobkyne proti tomuto rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa vedúca služobného úradu žalovaného správneho orgánu na základe uznesenia poradnej komisie zo dňa 6.12.2007 rozhodnutím zo dňa 6.12.2007 č. spisu 1/2007/05249, č. 1/2007/017532 prvostupňové rozhodnutie potvrdila a odvolanie zamietla. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že druhostupňový správny orgán sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového správneho orgánu a tieto doplnil tak, že zamestnávateľ nie je zákonom obmedzený, pokiaľ ide o rozhodnutie, s ktorým zamestnancom skončí pracovný pomer a v prípade, ak pracovnú činnosť rovnakého druhu, ktorá sa stala pre zamestnávateľa nadbytočnou vykonáva viacero zamestnancov, o výbere zamestnanca, ktorý sa stal

nadbytočným, rozhoduje zamestnávateľ výlučne a ani súd nie je oprávnený takéto rozhodnutie preskúmať (výklad k ustanoveniu § 63 zákona č. 311/2001 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov). Konštatoval, že výber zamestnancov, ktorí sú nadbytoční a ktorí zostávajú v pracovnom resp. štátnozamestnaneckom pomere, je výlučne vecou zamestnávateľa, teda ak vedúca služobného úradu ako prvostupňový správny orgán rozhodla, že z dvoch štátnych zamestnancov, ktorí boli spôsobilí k výkonu činnosti na úseku kontroly, zostáva v štátnozamestnaneckom pomere iný zamestnanec a so žalobkyňou bude skončený štátnozamestnanecký pomer, nebol porušený žiaden zákon.

Predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ Zákona o štátnej službe je zrušenie jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním.

Základnou podmienkou použiteľnosti **skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ Zákona o štátnej službe**, spočívajúceho na viacerých skutočnostiach, je **nadbytočnosť zamestnanca** a ďalšou podmienkou je, že **štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním**. Splnenie povinností vyplývajúcich zamestnávateľovi z ustanovenia § 40 ods. 2, písm. a/ zákona o štátnej službe je hmotnoprávnou podmienkou platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo strany zamestnávateľa, pričom splnenie tejto podmienky musí preukázať zamestnávateľ.

Právna norma ustanovená v § 40 ods. 2, písm. a/ Zákona o štátnej službe rozlišuje dve eventuality: prvú, ktorá vychádza z toho, že zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, a druhú, ktorá predpokladá, že zamestnanec nie je ochotný prejsť na iné, pre neho vhodné miesto výkonu štátnej služby. Nemožnosť zamestnávať zamestnanca teda znamená, že zamestnávateľ nemá pre zamestnanca žiadne také miesto výkonu štátnej služby, ktoré predpokladá právna úprava taxatívne ustanovená v § 29 ods. 5 Zákona o štátnej službe. A až po preukázaní splnenia tejto podmienky je splnená jedna z podmienok skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním a t. j. nemožnosť zamestnanca vôbec ďalej zamestnávať. Zamestnávateľ v zmysle ustanovenia § 29 ods. 5 musí totiž ponúknuť

zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, ktoré má k dispozícii v dobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nielen miesto zodpovedajúce pôvodnému opisu činnosti štátnozamestnaneckého pomeru zamestnanca, záleží len na zamestnancovi, či ponuku prijme alebo ju odmietne, predovšetkým však zamestnávateľ je povinný ponúknuť to voľné miesto, ktoré sa vzhľadom na zdravotný stav zamestnanca, jeho pracovné schopnosti a kvalifikáciu javí pre neho ako vhodné.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že skutočnosť, či so žalobkyňou pred doručením rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru bolo jednané o dočasnom alebo trvalom preložení v zmysle podmienok zákonného ustanovenia (§ 29 ods. 5 Zákona o štátnej službe), teda, či nastali jednoznačné podmienky pre ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2, písm. a./ musí byť preukázaná a zrejmä zo všetkých okolností prípadu, teda spôsobom nevylučujúcim akékoľvek pochybnosti. Aj podľa názoru odvolacieho súdu tieto podmienky v danej veci neboli preukázané, keďže z administratívneho spisu ani nevyplýva, že by vedúca služobného úradu vykonala ústny pohovor so žalobkyňou za účelom jej ponúknutia iného miesta alebo oznámenia, že žiadne iné voľné miesto pre ňu nemá. Súčasne treba súhlasiť aj s konštatovaním súdu prvého stupňa, že argumentácia žalovaného o jednoznačnej nadbytočnosti žalobkyne v sústave štátnozamestnaneckých miest obvodného úradu, prípadne obvodných úradov v rámci bývalého krajského úradu je neakceptovateľná aj z toho dôvodu, že ust. § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe umožňuje štátneho zamestnanca na základe jeho písomného súhlasu trvalo preložiť na vykonávanie štátnej služby nielen na tom istom služobnom úrade, ale aj na inom služobnom úrade a dokonca aj v inom odbore štátnej služby, taktiež je možné zmeniť opis činnosti štátnozamestnaneckého miesta toho istého odboru štátnej služby a toho istého služobného úradu a to aj vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 3 ods. 2 zákona č. 254/2007 Z.z., ktorá predpokladá vykonanie zmeny štátnozamestnaneckého pomeru v spolupráci s prednostami obvodných úradov v územnom obvode kraja.

Nemožno úplne súhlasiť s názorom žalovaného, že preloženie do iného služobného úradu jednostranným rozhodnutím prednostu Obvodného úradu Banská Bystrica nebolo možné, nakoľko prednostovia obvodných úradov ako štatutári samostatných právnických osôb sami rozhodujú, akým spôsobom obsadzujú štátnozamestnanecké miesta, pretože právna norma ustanovená v § 3 ods. 2 zákona č. 254/2007 Z.z. je právne záväzná pre všetkých

prednostov obvodných úradov v územnom obvode kraja a pojem „spolupráca“ je treba vykladať ako vyvinutie všetkého zákonom dovoleného úsilia na dosiahnutie účelu zákona č. 254/2007 Z.z., ktorým v zmysle § 3 ods. 2 bolo zabezpečenie právnej istoty štátnych zamestnancov krajského úradu, ktorí k 30.9.2007 vykonávali štátnu službu na krajskom úrade.

Pokiaľ žalovaný poukázal na znenie právnej vety judikatúry č. R 90/1967 „**O výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočným, rozhoduje výlučne zamestnávateľ; súd nie je oprávnený v tomto smere rozhodnutie zamestnávateľa preskúmať**“ odvolací súd dáva do pozornosti, že žalovaný túto vetu vybral z kontextu rozsudku Najvyššieho súdu SR, spis. zn. 5Cdo 31/2003 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 51/2004, v zmysle ktorej právnej vety „výpoveď z pracovného pomeru z dôvodu organizačných zmien § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce v znení účinnom do 31. marca 2002 [teraz § 63 ods. 1 písm. b) ZP] neustanovuje, že by rozhodnutie o zmene úloh zamestnávateľa, jeho technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce alebo o iných organizačných zmenách muselo byť vydané vždy písomne, a ani nepredpokladá, že by muselo byť zamestnávateľom vyhlásené alebo iným spôsobom zverejnené. Zamestnanec, ktorého sa rozhodnutie o organizačnej zmene týka, musí s ním byť oboznámený“.

Z uvedeného stanoviska Najvyššieho súdu SR vyplývalo, že súdy nespreskúmajú nadbytočnosť pracovníkov vzhľadom na vykonanie organizačných zmien zamestnávateľa, čo patrilo do výlučnej právomoci zamestnávateľa, ktorá skutočnosť však nezbavovala zamestnávateľa povinnosti ďalšieho postupu podľa § 46 ods. 2 (§ 63 ods. 2) Zákonníka práce pre splnenie zákonných podmienok platnej výpovede.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na námietku žalovaného, že povinnosťou súdu bolo doplniť dokazovanie v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p., pretože súd v zmysle uvedenej právnej normy môže vykonať len také dôkazy, ktoré existovali a potvrdzovali by skutkový stav v čase preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, správny súd však nemôže nahrádzať konanie a ani dokazovanie správneho orgánu, pretože by sa tým minul účel správneho súdnictva v zmysle úpravy podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ krajský súd žalobe vyhovel z dôvodu, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je vecne a právne nesprávne, podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 potvrdil.

Odvolací súd žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože jej vznikol právny nárok na ich náhradu, v dôsledku jej úspechu v tomto konaní. Trovy odvolacieho konania žalobkyne podľa vyčíslenia jej právneho zástupcu pozostávali z trov jej právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej pomoci, vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 18.6.2008 a účasť na pojednávaní odvolacieho súdu dňa 17.3.2009, podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška) v sume 125,54 €, straty času podľa § 17 ods. 1 vyhlášky za 12 začatých ½ hodín v sume 139,08 € a cestovného a náhrady cestovných výdavkov (Banská Bystrica - Bratislava a späť) podľa § 7 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z.z. spolu s parkovným v sume 90 €, teda v celosti v sume 354,62 €.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. marca 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predseda senátu